

betragtes som en Skødesløshed ved Redaktionen, at det ikke er udtrykt, at Meningen bør være den, at Værgeraadet bør, naar det staar overfor Hjem, hvor Forholdene ikke ere tilfredsstillende, først og fremmest overveje, om disse mindre tilfredsstillende Forhold kunne afhjælpes ved lempeligere Foranstaltninger end den at fjerne Børnene fra Hjemmene. Kun i de Tilfælde, hvor dette skønnes ikke at kunne være Tilfældet, kan det forsvares at skride til det vidtgaaende og radikale Middel at tage Børnene bort fra Forældrene.

Der er for Resten et Tilfælde, som maaske kunde kræve nogen særlig Overvejelse. Hvis det, at Forholdene i Hjemmene ere slette, udelukkende skyldes den ene af Forældrene, og hvis den anden maa siges at være en eksemplarisk Fader eller Moder, gaar det saa an at tage Børnene bort ikke blot fra den skyldige, men ogsaa fra den uskyldige af Forældrene? Ja, man kan jo sige: Forholdet bør forandres, men saa forekommer det mig, at det burde stilles saaledes, at den af Forældrene, paa hvis Forhold der intet havde været at klage, fik Valget mellem at beholde sit Barn og skille sig fra sin Ægtefælle, eller paa den anden Side at miste Barnet. Det er sikkert nok, at blot den ene af Forældrene kan være i den Grad vanartet, at hans Opførsel kan gøre Forholdene i Hjemmet uholdbare, men man bør sikkert ikke berøve en i øvrigt fortræffelig Moder hendes Barn, fordi det har en drikkældig og daarlig Fader. Dersom hun siger, at hun hellere vil beholde Barnet og skilles fra Manden, maa hun have Ret dertil.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) overvejede jo nærmere, hvad der kunde gøres for at give Lovens Regler om, i hvilke Tilfælde Værgeraadene skulle gribe ind, større Nøjagtighed, og det er meget muligt, at der ogsaa er noget at gøre paa det Omraade. Det kan jo ikke nægtes, at i vore Dage, da der er Bevægelse i saa mange Begreber, og ogsaa i de moralske Begreber, vilde det være heldigt, hvis man kunde bestemme Reglerne for Værgeraadenes Indskriden paa en nøjagtigere Maade end blot ved Henviisning til: Udsættelse for sædelig Fordærvelse og: Forældre, som vise Mangel paa Evne til at opdrage deres Børn. Mange Gange ville jo de religiøse eller ikke religiøse Anskuelser, som herske paa den ene Side i Hjemmet, paa den anden Side hos Værgeraadet, kunne gøre, at Værgeraadet finder Opdragelsen i Hjemmet utilfredsstil-

lende. Det var vel ikke umuligt, at der burde udtrykkelig tages en Reservation i Lovforslaget om, at Beskaffenheden af Børnenes religiøse Opdragelse eller Manglen af en saadan ikke i og for sig skulde hjemle Foranstaltninger af den Beskaffenhed, som her er Tale om.

Men hvorledes man nu end vil forme Lovens Regler om, i hvilke Tilfælde Forældrene skulle miste Forældremyndigheden, er der en anden Side, som er endnu vigtigere, og det er Spørgsmaalet om, hvilken Myndighed det er, der skal foretage dette Snit at skære Børnene bort fra Familien, bort fra Hjemmet. Det er her ordnet saaledes, at det er Værgeraadet med Appel til Overværgeraadet, som skal træffe denne Afgørelse. Naar der fra flere Sider er auket over, at man havde sat Politimesteren, i Kommissionsudkastet Dommeren, til Formand for Værgeraadet, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette utvivlsomt hænger sammen med, at Værgeraadet skal udøve en dømmende Myndighed i første Instans. Thi lad os være klar over, at det, som sker, naar Barnet tages fra Forældrene, er, at der udøves en dømmende Myndighed. De Institutioner i Samfundet, som ere satte til at beskytte Individerne overfor Samfundsmagten, ere Domstolene. Hvis man finder det aldeles nødvendigt her at gaa bort fra de almindelige Domstole med alle de Garantier, hvoraf deres Virksomhed er omgivet, maa man i alt Fald være saare omhyggelig for, at man ikke gør Garantien for, at Forældrenes Ret ikke bliver tilsidesat, for ringe. Jeg tror derfor, at hvis man virkelig vil lade Værgeraadene i Kommunerne som første Instans paadømme disse Spørgsmaal, kan man ikke slippe hverken Politimesteren eller det af Amdsraadet valgte Medlem, kort sagt, de Elementer, som ere udenfor Kommunen. Det er ingenlunde udelukket, at der indenfor en vis Kommune kan herske f. Eks. et vist religiøst Snæversyn, en vis religiøs Strenghed, saa at der kan gøre sig meget ensidige Synspunkter gældende, og den Myndighed, som skal tage Børnene fra Forældrene, maa helst have en nogenlunde alsidig Sammensætning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man for det første bør rejse det Spørgsmaal: Skal man ikke lade denne Sags Afgørelse blive hos Domstolene? Er det rigtigt, at gaa bort fra de almindelige Domstole? Hvis man besvarer dette Spørgsmaal bekræftende og siger, at der er Hensigtsmæssighedsgrunde, som gøre, at man ikke ret vel kan overlade de almindelige Domstole at træffe Afgø-